

ALFONSO GUERRA ESTRETA EL SETGE A PILAR MIRÓ

Llenceria massa fina

Les despeses de Pilar Miró en roba, i l'eixida a la llum pública de la notícia que carregava aquestes despeses als pressupostos de Televisió Espanyola han provocat la tempesta política més important fins ara en les aigües sempre tèrboles de RTVE.

J. Hernández

Contràriament al que es podria esperar, després de molts anys de debat sobre televisió, el problema més important —en les seues dimensions polítiques— no ha aparegut per la línia informativa o de comunicació, ni pel grau d'intervenció de cada govern en la política televisiva, ni tan sols per les despeses —evidentment desmesurades— que provoca una gestió desastrosa i incontrolada. Al final, han estat els diners dedicats a la roba de Pilar Miró l'element que, per primera vegada, ha dut el PSOE a desautoritzar públicament un alt càrrec nomenat pel govern de Felipe González.

I per primera vegada, vista l'estreta relació personal entre el president i Pilar Miró, el PSOE ha tret a la llum una decisió col·lectiva que deixa Felipe González davant la necessitat de rati-

ficar el partit i de fer cessar Pilar Miró en un termini més o menys curt, o optar per mantenir-li la confiança en la direcció de RTVE, passant per damunt de l'escàndol que s'hi ha organitzat i que està afectant greument la imatge dels socialistes.

No obstant això, en el cas de Pilar Miró, coincideixen una sèrie d'elements polítics particulars que donen uns perfils molt especials a tot aquest assumpte.

Una herència enverinada

Pilar Miró arribà a Televisión Española en un moment molt delicat. L'anterior director general de l'ens públic, José María Calvino, havia estat el centre d'una polèmica de dimensions considerables pel tractament informatiu que donava Televisió a la realitat de l'estat espanyol. Calvino havia estat objecte d'una persecució político-pe-

riodística per part dels mitjans de comunicació afins a la dreta a la qual es van anar afegint altres que, en temes diferents, s'havien mostrat més comprensius amb les decisions del govern central.

En realitat, no es tractava exclusivament d'afeblir la important influència del mitjà televisiu, sempre a mans del govern de torn (almenys fins que estiguessin en marxa les televisions privades) sinó també de preparar el camí a les cadenes no-governamentals.

Des de la dreta, des dels grups de poder financer, i des dels grups editorials més poderosos, s'espera de fa anys la possibilitat de fer grans negocis amb la televisió privada. Alguns d'aquests grups editorials saben que si no poden accedir a un canal privat de televisió corren el perill de desaparèixer en un termini no massa llarg. Aquest fet, junt amb les perspectives que el mateix Felipe González havia fet aparèixer respecte a la televisió privada, determinà una ofensiva contra la televisió pública com part d'una campanya de publicitat necessària perquè la gent arribara a sentir interès i necessitat de més canals de televisió. A més, cal assenyalar que determinades decisions de Calvino facilitaren arguments a una dreta àvida d'ells.

En aquest context el president González es va veure obligat a substituir Calvino per algú que li garantira fidelitat i, alhora, que servira per alleugerir les tensions al voltant de la televisió, sobretot quan en aquell moment s'aproximaven importants convocatòries electorals.

Guerra contra Miró

Així va ser com Felipe González es va recordar de Pilar Miró, que fins aleshores ocupava la direcció general de Cinematografia, on ja el president González s'havia trobat amb la necessitat d'aplicar tota la seua autoritat per imposar el nomenament de la senyora

Alfonso Guerra (dalt): enemic declarat de Pilar Miró.

Miró davant la resistència d'Alfonso Guerra i un sector important del partit. D'aquesta manera, Pilar Miró fou nomenada amb tota la confiança del president del govern i amb l'encàrrec d'alleujar tensions dins la televisió i també de cara a l'opinió pública i l'oposició. Pilar Miró, però, arribà també amb el rebuig d'un sector important del PSOE, el vice-president Guerra es va negar a assistir a la seua presa de possessió i, per acabar d'arrodonir-ho, amb la desconfiança d'un equip professional que en TVE s'havia format sota la gestió de l'últim director general.

Per aquesta causa, les primeres passes de Pilar Miró foren en dues direccions. D'una banda liquidà els alts càrrecs nomenats per Calvino, amb la qual cosa eliminà una potencial oposició interna, alhora que apaivagà les demandes de l'oposició, i d'una altra comercialitzà la programació de televisió de cara a preparar-la per a la competència que exigirà l'existència —més o menys imminent— de les televisions privades.

Però la destitució de professionals que tenien les simpaties d'Alfonso Guerra, i que acabaren en empreses privades (de ràdio en la major part) i l'arribada junt amb Pilar Miró com a alts càrrecs de personatges com Jesús Picatoste (que va ser un dels *fontaneros* de Suárez en la Moncloa i que con-

Jesús del Pozo, el més beneficiat per les compres de la Miró.

tinua col·laborant amb el *Duque*) no van fer més que augmentar la distància entre la directora general i el partit. Aquest distanciament es va incrementar quan, després de les últimes eleccions generals, un informe oficial del PSOE afirmà que gran part del descens de popularitat que s'havia detectat obeïa al tractament informatiu que TVE feia de la gestió del govern central.

Paral·lelament, els càrrecs de representants socialistes en el consell d'ad-

¡Ai, la marxa de Pilar Miró!

Josep Ma. Pasqual

Des de la direcció de Televisió Espanyola, Pilar Miró se l'ha jugada en diverses ocasions, a favor de TV3 les unes, a favor del circuit català de TVE les altres. En canvi, la política de bona voluntat de la Miró, també en diverses ocasions, ha estat reprovada tant pel consell d'administració de RTVE com pel PSOE, el seu propi partit. A Barcelona, fa tremolar la idea que pugui tornar un altre Calvino.

Des que a finals de 1986 Pilar Miró va arribar a la direcció general de RTVE, s'ha esforçat per a atendre una de les tradicionals reivindicacions de Sant Cugat, la de comptat amb una programació en català atractiva i en hores adequades per a poder competir amb TV3.

No havien passat cent dies des del seu nomenament i la Miró ja proposava, d'acord amb els directius de TVE a Catalunya, la desconnexió de TVE-2. El consell d'administració de RTVE no va donar el vist-i-plau, però l'onze de maig, Sant Cugat estrenava desconnexió, contra el parer del consell d'administració.

Més recentment, segons sembla també contra el parer de molts consellers de RTVE, ha autoritzat la creació del tercer canal de TVE a Catalunya, que podria començar a emetre el pròxim mes de febrer, i que haurà de donar per acabada la llarga crisi de Sant Cugat.

Pel que fa a TV3, a inici del 1987, el consell d'administració de RTVE va reprovar a la directora general de l'ens públic la signatura d'un acord de col·laboració —11 de desembre de 1986— entre TVE i TV3 que permetia a la televisió pública catalana la utilització de la xarxa pública d'enllaços de Radiotelevisió Espanyola.

L'acord firmat entre TVE i TV3 —Miró i Granados— a les instal·lacions de TV3 va significar allò que se'n diu un fet històric, que posava fi a les tensions que fins aquell dia, i des del començament de les emissions de TV3 —16 de gener de 1984—, havien caracteritzat la relació entre els dos canals públics de televisió.

Des de l'entrada de Pilar Miró en substitució de José Ma. Calviño alguns enfrontaments visceralment entre TV3 i TVE també van anar sent substituïts per solucions racionals, fins a l'extrem que, pel que fa a aspectes tècnics, les relacions TV3-TVE avui cal considerar-les bones. Així ho va assumint la gent del carrer. Pel que fa a les relacions polítiques, en les quals la Miró no entra tant com entrava el seu antecessor, Calviño, la relació entre el Ministeri de Transports i Telecomunicacions i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no és tan bona. L'enfrontament per la possible entrada de TV3 a la Unió Europea de Ràdio Televisió n'és la prova més evident. □